

Killergenenen

Killergenen

G.J. van Gisteren

Schrijver: G.J. van Gisteren

Coverontwerp: G.J. van Gisteren

ISBN: 9789402129366

Versie: B.1.0

© G.J.F.H. van Gisteren 30-oktober-2014

www.curiousforce.nl

Dankwoord

Een dank-je-wel is weer op zijn plaats aan mijn omgeving die mijn volledige asociale afsluiting tijdens het schrijven tolereert. Na het schrijven van de dystopische fantasy trilogie Hergeboorte is het nu tijd voor een detective thriller. Het verhaal zat al even in mijn hoofd, maar het wilde er niet meteen uitkomen. Ik weet dat ik Joany hier een plezier mee doe en ik hoop de andere lezers ook. Dit boek was niet tot stand gekomen zonder mijn proeflezers (Metalwim, Mae, Mia, Joany, Patje en Coert) die mijn gebrekkige spelling en mijn kromme zinsbouw trotseren om het verhaal in de puinhopen van mijn gedachtenbraaksels te vinden.

Bij deze weer heel erg bedankt leesvrienden!

Voorwoord

"By now you know what I liked most was the hunt, the challenge of what the thing was. The killing for me was secondary. I got no rise as such out of it ... for the most part. But the figuring it out, the challenge -- the stalking and doing it right, successfully -- that excited me a lot. The greater the odds against me, the more juice I got out of it."

Richard Leonard Kuklinski, alias "the Iceman"

Hoofdstuk 1

Roofdier (5 jaar geleden)

Hartkloppingen, bloed ruist in mijn oren, koud staal drukt op mijn strottenhoofd. Niet angst maar het besef dat ik eindelijk leef veroorzaakt deze adrenalinerush. De hete, sissende stem in mijn oor die het einde aankondigt komt gelukkig van een lotgenoot, iemand die snapt wat het is om een roofdier te zijn.

Ik heb altijd geweten dat het zo zou eindigen, sterker nog, hier heb ik naar toe gewerkt. Als kind wist ik al wat ik was en toch heb ik geprobeerd om een normale plek in de samenleving te vinden. Totdat uiteindelijk het besef ontstond dat naast prooien ook jagers Gods creatie zijn en als zodanig een doel hebben. De Almachtige geeft niemand een keus, het is eten of gegeten worden. Het jagersbrein is gezegend met inzichten die zijn prooi ontbeert. Het negeert de flinterdunne vernislaag van afspraken en conventies die we beschaving noemen en ziet de ware aard der dingen. Ik ben anders; niet beter of slechter dan de rest van de schepping. Leven draait tenslotte om onsterfelijkheid middels het doorgeven van genen, voordat Magere Hein zijn opwachting maakt. Wij, de jagers, zijn slechts een instrument voor natuurlijke selectie. Geen sterken zonder zwakken. Beschaving en destructie, vernieuwing en dood zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Nu het mijn beurt is besef ik dat wij de katalysator zijn die mensen een kans geeft om menselijk te zijn.

Ik heb de meeste tijd op mentale afstand van de kudde geleefd, maar toch ben ik getrouwd met één van de schapen, omdat ik dacht dat het me zou aarden. Het tegendeel was waar. Zij wist wie ik was en offerde zich maar al te graag op, ja versterkte zelfs mijn gedrag, omdat ze dacht dat mijn kracht op haar af zou stralen. In plaats daarvan heb ik haar met huid en haar verslonden. Toen ze stierf was ze geestelijk en lichamelijk een wrak, verslaafd aan alcohol, sigaretten en pijnstillers.

Mijn kinderen wilde ik niet het lot van hun moeders laten ondergaan, in de hoop dat ze geen onderdeel van de kudde zouden worden. Ik heb geprobeerd om ze op te voeden, maar al snel bleek dat

mijn natuur dat niet toe liet. Roofdieren voeden hun kinderen niet op, ze trainen ze. Welpen worden gehard en klaar gemaakt voor de jacht. Net als een leeuw had ik geaccepteerd dat wellicht een van mijn nakomelingen het niet zou redden. Ik had daar geen wroeging over, ik had tenslotte voor ruim voldoende nageslacht gezorgd. Alleen de sterken horen te overleven en als er één afvalt blijft er meer over voor de rest.

Uiteindelijk hebben al mijn kinderen het gered, al was het soms met hangen en wurgen. Bij de jongste heb ik lang gedacht dat ze niet sterk genoeg was, maar uiteindelijk vond ook zij haar plek. Mijn kroost heeft geprobeerd hun ware aard te verbergen, maar de voortekenen waren duidelijk. Waar ik kon heb ik ze in het geheim geholpen met hun eerste prooien. Ik heb de bewijzen van hun eerste jachtpogingen weggewerkt, zodat verdenkingen niet bewezen kon worden. Zij weten nog steeds niet dat ik weet wie ze echt zijn, ik gun ze hun geheimen. Ik laat ze in de waan dat ik de oorzaak ben van hun anders zijn en in zeker zin is dat ook zo. Leeuwen en wolven krijgen pups, geen lammetjes.

Mijn motto is altijd geweest: liever kort branden dan lang smeulen. En gebrand heb ik! Als een oncontroleerbare lavastroom heb ik alles om me heen verslonden. Maar ook een vulkaan heeft brandstof nodig en als die uiteindelijk daarvan verstoken blijft, dooft ze.

Een leeuw wordt niet oud, uiteindelijk wordt hij verdreven door een jongere koning en is hij gedoemd om te zwerven of te sterven. Het zwerven en langzaam oplossen in de grijze massa blijft mij gelukkig bespaard. Mijn genen zijn doorgegeven aan de volgende generatie, eindelijk wordt het stokje nu overdragen. Mijn nakomelingen hebben zich ontwikkeld tot prachtige roofdieren aan de top van de voedselketen. Ze zijn meesters over hun lot. De kudde heeft nieuwe royalty en ik kan met een gerust hart mijn troon afstaan.

Voor het eerst in mijn leven proef ik het genoeg van tevredenheid, mijn doel is volbracht. Het is nu aan mijn kroost om de schapen te hoeden en te oogsten wat hun toebehoort. Door hen ben ik onsterfelijk, mijn kracht en gedachtengoed leeft voort.

De stem van mijn jongste sist van haat en opwinding. Koud staal drukt dieper in mijn strottenhoofd en ontmoet heet bloed. Het drupt van het mes en spat uiteen op mijn hand.

Ongeduldig vraag ik: "Waar ben je bang voor? Doe het dan!"

Met een oorverdovende klap explodeert het raam voor me. In de laatste milliseconde van mijn bestaan stopt de wereld met draaien. De stilte is dodelijk mooi. Tienduizenden kleuren zonlicht spatten uit een orgie van ontelbare miniprisma's. Alle facetten van mijn leven samengeperst in een eindeloos kort moment.

Dus zo sterft een god?!

De wereld explodeert in een verblindende flits.

Hoofdstuk 2

Bouwput

Dinsdagmorgen, 11 november, kwart voor acht. Bouwlampen verlichten een drassig bouwperceel aan de rand van Veghel. Miezerige sluierragen heeft de omgewoelde grond veranderd in een zompig moeras. Het zuigt aan laarzen en kluistert zwaar materieel zodat het werk bijna tot stilstand komt. Boomstammen liggen, naast uit de grond gerukte stronken, in piramides opgestapeld langs de weg klaar om afgevoerd te worden. Een vrachtwagen wordt geladen met overtollige grond door een grommend geel monster op metalen rupsbanden. Waar eens een klein, geïsoleerd bos was, ontstaat nu een bouwput. Aannemersbedrijf van Bessem is bezig met het bouwrijp maken van het braakliggend terrein voor een modern appartementencomplex aan de rivier de Aa.

De aannemer, Frank van Bessem, een geblokte veertiger met een beginnende bierbuik, banjert binnensmonds vloekend door de zuigende modder. “Verdomme, klote regen en we lopen al achter op schema.” Hij hoopt dat de regen niet doorzet en dat het werk in elk geval vandaag gewoon door kan gaan, maar er is weinig wat hij kan doen om dat te bevorderen.

Zijn voorman en vriend, René Huisman, een boomlange Viking met lang blond haar op een staartje en een geitensikje, loopt hem tegemoet. “Kutweer, Frankie! Bakkie doen?”

“Is goed!” Frank draait zich verslagen om en wil naar de bouwkeet lopen als achter hem iets kraakt en de hel losbreekt. Bouwvakkers schreeuwen om hulp. Twee potige kerels, met gele helmen en fluoriderende hesjes, rennen hem door de zuigende bagger voorbij. Hij draait zich om, de graafmachine is bijna volledig verdwenen en steekt alleen nog met haar gele metalen kont boven de grond uit.

“God kolere!” Frank haast zich geschrokken samen met René naar het ongeluk.

Twintig ton metaal en rubber balanceert op de rand van een groot donker gat terwijl de grond onder de banden verder wegschuift.

“Help de chauffeur, godverdomme!”

Water en modder stromen het gat in terwijl Frank zijn verbijsterde mannen wakker schudt en in beweging zet.

Twee bouwvakkers springen op de shovel, openen de deur en bevrijden de man uit de cabine. Hij bloedt hevig uit een hoofdwond, maar is bij kennis en mans genoeg om zelf een zakdoek tegen de wond aan te drukken.

“Naar mijn auto!” René gebaart naar zijn Mercedes, “Ik breng hem naar de eerste hulp!”

Frank tuurt langs de graafmachine het gat in. De shovel beweegt en dreigt verder de grond in te zakken. “Wat is dit in godsnaam?” Hij stelt de vraag aan niemand in het bijzonder en krijgt ook geen antwoord. “Breng me een touw of een sleepkabel, en een zaklamp!” Frank commandeert zijn werknemers, die met hem verbouwereerd het gat in staren, om in actie te komen. “Schiet op, stelletje gapers. Ik heb geen zin om te wachten totdat dit een zwembad is!” De bouwvakkers aan de rand van de kuil komen bij hun positieven en gaan op zoek naar materiaal om Frank te helpen in het gat af te dalen.

Even later zijn er twee sleepkabels met elkaar verbonden en aan een vrachtwagen vastgemaakt. Frank knoopt het nylonkoord om zijn middel en knipt zijn zaklamp aan. Hij test de knoop en kijkt om zich heen. “Ik ga beneden een kijkje nemen en jullie,” hij wijst naar de twee dichtstbijzijnde bouwvakkers, “houden mij in de gaten. Als ik in de problemen kom, trekken jullie me het gat uit.”

Frank klimt over de graafmachine het gat in. Plots schokt het metalen monster en schuift dieper het gat in. In een reflex grijpt hij zich vast aan de cabine. Met een schok stopt het gevaarte. Frank hijgt geschrokken en wacht een moment tot zijn bloeddruk daalt.

“Voorzichtig! Laat de kabel langzaam vieren.”

Frank laat zich, tussen stromen bruin kolkend water, verder het gat in zakken. Vier meter onder de grond bereikt hij weer vaste bodem, terwijl de modderstroom hem van zijn voeten probeert te spoelen.

Frank veegt met zijn mouw de modder van zijn gezicht en kijkt om zich heen. In de lichtbundel van de zaklamp ziet hij dat hij in een ondergrondse rechthoekige ruimte terecht is gekomen van ongeveer zes bij vier meter. De muren en de vloer zijn gedeeltelijk van gasbetonblokken gemaakt. Het plafond is gemaakt van bielzen

en wordt ondersteund door rechtopstaande H-balken. Uit kieren in het plafond groeien boomwortels, waarlangs bruin water op de vloer druipt. Links van hem is een metalen deur.

Frank rukt aan de kabel en roept omhoog: “Bel de politie! Ik weet niet wat dit is, maar het lijkt wel een bunker!” Hij maakt het koord om zijn middel los en loopt vervolgens naar de deur. Met de klink in zijn hand duwt hij met zijn schouder tegen de deur. Aarde regent uit het plafond op zijn schouders. De sponning is verzakt en de deur schaaft over de betonnen vloer op een kier. De opening is niet groot genoeg voor Frank om zich er doorheen te wringen. Met de zaklamp schijnt hij langs de sponning. Achter de deur is een lange gang met aan weerszijde nog meer deuren. Ze zijn allemaal afgesloten met stalen balken, hangend in U-vormige steunen. Een gedempte kreun klinkt vanachter een van de deuren.

Frank schrikt, “Hallo? Is daar iemand?” en luistert ingespannen, maar hij hoort alleen het geruis en gekletter van vallend water. *Misschien heb ik 't me verbeeld?*

Het geluid klinkt niet nog een keer. Frank ramt opnieuw met zijn schouder tegen de deur, maar die zit muurvast geklemd tussen sponning en vloer en verschuift geen millimeter meer.

“Godkolere!”

Gefrustreerd besluit hij uiteindelijk om te wachten op de politie. Hij loopt terug naar het touw en laat zich uit het gat trekken.

Twintig minuten later arriveert de eerste politieagent in burger. Rechercheur Peter Schwartz kijkt in de autospiegel en haalt zijn vingers door zijn korte bruine, met grijze lokken doortrokken haar. Hij maakt het op één na bovenste knoepje van zijn witte bloes dicht en schuift de knoop van zijn blauwe stropdas omhoog. Zijn grijze pak is wat aan de kreukelige kant en hij bedenkt dat het tijd wordt om zijn werkkloffie maar weer eens naar de stomerij te brengen. Tussen wijsvinger en duim trekt hij wat slaapkorstjes uit zijn wimpers en hij wrijft over de donkere wallen onder zijn ogen. Zijn anders zo helder blauwe irissen kijken troebel en het oogwit is doortrokken met rode gesprongen adertjes.

Stijf stapt hij kreunend uit zijn Volvo en zakt tot zijn enkels in de modder. *Godverdomme! Kutweer! Dat kon er ook nog wel bij.* Hij gaapt, wrijft door zijn ogen en vervolgens strekt hij de slaapresten

uit de ruggengraat van zijn bijna twee meter lange lijf. Hij hoopt dat hij er niet zo belabberd uitziet als hij zich voelt.

Peters vrouw Anja had hem tot diep in de nacht wakker gehouden en niet met seks, juist het tegenovergestelde. Na vierentwintig jaar bij elkaar is de rek er een beetje uit en Anja begint zich steeds meer te ergeren aan allerlei trekjes van hem. Hij is een sloddervos en drinkt te veel. Ze klaagt dat ze voortdurend zijn rotzooi op moet ruimen en dat hij ook wel eens iets in huis mag doen. Ook het feit dat zijn ogen nogal eens afdwalen naar de nieuwe vrijgezelle buurvrouw en hij zich ongegeneerd over haar sterke punten uitlaat, helpen niet om de pais en vree in huize Schwartz te bewaren.

Vannacht hadden ze uren gepraat over hun relatie en het gebrek aan tijd en affectie voor elkaar. Anja had zich geërgerd aan het feit dat hij nauwelijks nog aan haar zat, of dat hij altijd op 't verkeerde moment aan haar zat of juist dat hij te veel aan haar zat. Peter was halverwege haar betoog de weg kwijtgeraakt. Het was hem allemaal te veel geworden en toen Anja eindelijk haar ei kwijt was en in slaap was gevallen, was hij klaarwakker. Gefrustreerd was hij uiteindelijk maar naar beneden gegaan en had een paar stevige borrels ingenomen in een poging nachtrust te vinden. Na een halve fles Bokma waren zijn ogen dichtgevallen. Nauwelijks drie uur later had Anja hem wakker geschud, woedend dat hij op de bank had geslapen en zij van zijn wakker wakker was geworden. Nu moest hij daarvoor de tol betalen.

Peter Schwartz had de oproep van de meldkamer gehoord, terwijl hij op weg was naar het politiebureau in Uden voor een saaie administratieve klus. Omdat hij toch in de buurt was en verder niets belangrijks te doen had, was hij uit nieuwsgierigheid naar het bouwterrein gereden.

Terwijl Peter aanstalten maakt om het ongeluk te inspecteren, rijden achter hem twee dienders in een politiewagen het modderige bouwterrein op. Hij herkent de gezichten, Harry Ketels met zijn dikke kop en immense zwarte snor en zijn partner Eric Twijfels. Glimlachend beseft hij de gelijkenis aan de stomme films van de dikke en dunne. Tegelijk stappen ze uit en Peter roept: "Goedemorgen heren, zetten jullie het terrein af? Dan ga ik kijken wat hier aan de hand is."

Harry steekt zijn duim omhoog: "Doen we!" Eric loopt om de auto naar de kofferbak om afzettape te pakken.

Peter draait zich om. Een forse man met gele helm, oranje hesje over zijn jas en rubber laarzen beent met uitgestoken hand op hem af. Peter schudt hem de hand.

"Goedemorgen, Frank van Bessem."

"Insgelijks, rechercheur Schwarts. Wat is er aan de hand?"

"Onze shovel is de grond in gezakt en ik heb een gewonde. Ik ben zelf in het gat afgedaald om poolshoogte te nemen. Onder de grond is een grote ruimte, een soort bunker, door mensen gemaakt. In die ruimte is een deur, maar die krijg ik in mijn eentje niet open. We waren net van plan om het met een paar man te proberen. Volgens mij hoorde ik achter die deur iemand kreunen, maar dat weet ik niet zeker."

Peter Schwarts kijkt langs Frank van Bessem naar de graafmachine die nauwelijks nog boven de grond uitsteekt. Hij fronst, zijn nieuwsgierigheid is gewekt. "Heb je bouwlampen die we in het gat kunnen laten zakken?"

Frank knikt: "Ja, we hebben er al twee het gat in laten zakken."

"Mooi, zullen we maar even gaan kijken dan?"

Frank draait zich om en Peter volgt hem naar het gat waar de gekantelde graafmachine uitsteekt.

Zodra zijn voeten de bodem van het gat raken, laat rechercheur Schwarts de sleepkabel los. Frank, naast hem, knipt twee tweeduizend watt bouwlampen aan. Peter Schwarts hapt geschrokken naar lucht. Aan de muren in de ondergrondse ruimte hangen messen, zwaarden, zagen en allerlei apparaten om mensen te knevelen en te martelen. In de verste hoek staat een ladder die leidt naar een luik in het plafond. Rechercheur Schwarts duwt een tros boomwortels aan de kant om beter zicht op de ondergrondse kamer te krijgen.

"What the fuck!" Frank knippert in ongeloof met zijn ogen. "Wat is dit in godsnaam!"

"Nergens aankomen!" Rechercheur Schwarts staart gebiologeerd naar het tafereel. "We weten nog niet of hier iets strafbaars gebeurd is, maar daar ga ik voorlopig wel vanuit. Dit is iets voor de technische recherche. Waar is die deur?"

Frank wijst naar een metalen deur en samen lopen ze door de lugubere ruimte. Met afgrijzen bestudeert Peter Schwartz de martelwerktuigen hangend aan de muren. Bij de deur waarschuwt de rechercheur de aannemer: "Niet met je handen aan de deur komen, we proberen hem met onze schouders open te beuken."

"Te laat, ik heb eerder al met mijn handen aan de klink gezeten."

"Jammer, maar oké dan ..." Peter wijst knikkend naar de deur: "Op drie! Een, twee drie!" Samen beuken ze hun schouders tegen de deur en die schuift een paar centimeter verder open. Peter stapt achteruit: "Nog een keer. Een, twee, drie!"

Dit keer schuift de deur ruim twintig centimeter verder open.

"Ik denk dat ik er nu wel doorheen kan. Wacht hier op mij, Frank."

Peter Schwartz wringt zich door de opening, haalt een zaklamp uit zijn jas en knipt hem aan. De gang voor hem is, net als de grote ruimte, gemaakt van gasbetonblokken en bielzen. Aan elke zijde telt hij vijf afgesloten metalen deuren met tien centimeter van de grond een afsluitbaar luikje in elke deur.

Op zijn hoede loopt hij naar de eerste deur links van hem. Hij haalt een paar latex handschoenen uit zijn binnenzak en trekt ze aan. Vervolgens verwijdert hij de metalen ligger voor de deur en trekt die open. In het licht van zijn zaklamp verschijnt een lege cel van twee bij twee meter met een veldbed en een emmer.

Wat is dit? Hier zijn mensen vastgehouden, maar waarvoor? Wie heeft dit gemaakt en waarom? Hij snuift de atmosfeer op. Het ruikt hier naar chloor, iemand heeft deze cel recentelijk schoon gemaakt.

Hij loopt door naar de volgende deur en opent die. Een weeïge, zoete metalige lucht drijft de gang in. Peters adem stokt, zijn hart begint sneller te kloppen. In het licht van zijn zaklamp verschijnt een versleten veldbed met daarop een figuur, volledig in bebloed verbandgaas gedraaid. Alleen de mond en ogen zijn vrij van de wikkels. Hij loopt naar binnen en bukt zich over het lichaam. Peter wil de ademhaling checken en beweegt zijn gezicht naar de mond van de figuur.

Ogen openen zich, het hoofd beweegt en kreunend komt de mummie overeind: "Aaarghh!"

Peter springt geschrokken achteruit, struikelt en valt met zijn rug tegen de muur. Uit de mond van de mummie drupt schuimend rossig speeksel. Het in verband gewikkelde lichaam zakt weer terug

op het veldbed. Peters hart klopt in zijn keel, hij moet wachten tot hij weer controle heeft over zijn ledematen en hij weer helder kan denken.

Na een paar minuten herpakt Peter zich en raapt zijn zaklamp op. Hij knielt naast de man en checkt zijn ademhaling. De mummie is buiten bewustzijn en ademt zacht reutelend en oppervlakkig. Voorzichtig maakt hij het gaas bij een hand los en wikkelt het af tot aan de elleboog. De huid is overdekt met snijwonden en door het verwijderen van het verband begint de man weer te bloeden. Peter checkt de, nauwelijks waarneembare, pols van de man. Een kreunende zucht ontsnapt diep uit de keel van de mummie.

Peter Schwartz staat op en stapt de cel uit, terug de onderaardse gang in. "BEL ÉÉN ÉÉN TWEE! We hebben een ziekenwagen nodig!" Zonder op antwoord te wachten snelt hij terug de kamer in. Hij pakt zijn zakmes en snijdt voorzichtig door het verband om het hoofd. Donkerblonde met grijze haren verschijnen. De mummie kreunt zacht. Peter draait de wikkels af en bevrijdt de neus. In een vlaag van herkenning bevriest hij: *Maar dat lijkt wel ...* Geschrokken deinst hij terug.

"Pim?! Mijn god, Pim, hou vol! Er is een ziekenwagen onderweg!"

Radeloos wacht Peter Schwartz tot hulp arriveert. Zijn hart klopt in zijn keel. Af en toe probeert hij het slachtoffer te kalmeren. Maar al snel beseft hij dat hij het vooral doet om zichzelf gerust te stellen. De gedeeltelijk ontmantelde mummie is weer bewusteloos.

Als uiteindelijk hulp arriveert, durft Peter niet te checken of het slachtoffer nog leeft. Heel lang had hij zich al afgevraagd wat hij zou voelen als hij betrokken zou worden bij een zaak van iemand die hij kent. Nu weet hij het en zijn vermoedens zijn bewaarheid. Hij is zwakker dan hij had gehoopt.

Niet in staat om helder te denken stapt hij een uur later, nadat de ambulance het slachtoffer heeft afgevoerd, in zijn auto. Maar het duurt zeker vijf minuten voordat hij bevend de sleutel in het contact steekt en de auto start.

Hoofdstuk 3

Gepensioneerd

Onderuitzittend in zijn strandstoel, op een hardhouten vlonder achter zijn villa, nipt Rick van der Linden van zijn whisky en in gedachten bedankt hij de goden voor de Schotten en hun single malt. Naast zijn stoel, op een rotan tafeltje, smeult het restant van zijn sigaret in een koperen asbak. De rook waait zijn kant op en prikt in zijn neus. Niezend drukt hij geërgerd de sigaret nogmaals uit. In gedachten veegt hij zijn sluike zwarte haar uit zijn gezicht en zet hij zijn glas op het bijzettafeltje naast zijn stoel. Wat eens een souvenir was is nu huisraad geworden, net als andere lokale houtsnijwerken in zijn huis.

Vandaag op de kop af vijf jaar gestopt, geen feest maar wel gedenkwaardig. Straks toch maar even de stad in om een kreeft, vergezeld door een mooie rode wijn, te verorberen.

Starend over de kalme Indische oceaan herinnert hij zich dat hij zijn medicijnen nog moet innemen. Achter hem klapperen hordeuren. Een gitzwarte vrouw met brede heupen en uitnodigende rode lippen, in een veel te strakke spijkerbroek en een kort geel naveltruitje, betreedt het terras.

Toen hij haar leerde kennen was ze een hoer op haar retour. Versleten en uitgewoond was haar eens zo begeerlijke lichaam de strijd met de tijd en de kilo's aan het verliezen. Voor de pedofielen kon ze haar leeftijd niet meer verbergen en voor de andere sekstoeristen was ze alleen aantrekkelijk vanwege het belachelijk lage bedrag waarvoor ze haar lijf verkocht.

Maria prijst zichzelf gelukkig terwijl ze in de beklemmende hitte richting haar onverstoorbare Rick loopt. Dit huis is haar domein geworden en Rick heeft daar voor gezorgd. Ze was gelukkig nooit zwanger geworden van haar beroep en haar lichaam had wonderwel allerlei SOA's geweerd. Vaak had ze Jezus en zijn vader in de hemel daarvoor bedankt. Toen ze ouder werd moest ze steeds extremere wensen van haar klanten toestaan om in haar onderhoud te kunnen voorzien. Elke dag had ze met de angst en de verwachting geleefd dat een van haar klanten te ver zou gaan en ze

het niet zou overleven. Eigenlijk had ze zich al neergelegd bij een kort leven en toen was plotseling deze vreemde snuiter opgedoken. Hij had haar een aanbod gedaan dat ze niet kon weigeren. Geen seks maar onvoorwaardelijke loyaliteit tegen een goed salaris, met de belofte dat als ze hem ooit bedroeg ze een akelige dood zou sterven.

God had medelijden met haar gehad en haar dit alternatief geschonken. Met dertig houdt het leven hier voor veel vrouwen in haar beroep op, tenzij je op tijd getrouwd bent en een nest koters hebt om op te voeden. Maria heeft niets van dat alles en wat haar rest is gediensstigheid aan deze excentriekeling, die zelfs niet één keer geprobeerd heeft van haar rijpe waren te proeven. Haar mening over hem had ze al snel moeten herzien. Hij was geen pervers en op geen enkele manier vergelijkbaar met haar voormalige klanten. Rick is in haar ogen meer een hulpbehoevend kind, en inmiddels haar surrogaat zoon. Een geschenk van haar heer, zodat ze boete kan doen voor haar vroegere bestaan. Ze verkeert in de volste overtuiging dat Rick een mankind is dat het zonder haar hulp niet gaat redden in dit harde land.

Ze weet niet waar hij vandaan komt of wat hij met zijn leven heeft gedaan voordat hij in Malindi neerstreek, maar dat maakt voor haar niet uit. Soms is hij hard en kil als een varaan, meestal is hij afstandelijk en stil, maar ze vermoedt dat hij door omstandigheden zo is geworden. Daarom is ze altijd vriendelijk en begrijpend, en vervult ze zijn wensen onmiddellijk en efficiënt, in de hoop dat hij ooit zijn schild laat zakken en zijn echte ik laat zien. Ondanks dat hij het nooit laat merken, vermoedt ze dat hij op haar gesteld is. Meestal reageert hij gelaten of zakelijk op haar aanwezigheid, maar soms schemert er langs zijn gedwongen vriendelijkheid iets dat hem bijna menselijk maakt.

"Maria?"

"Yes, bwana?"

"Could you call Baobab to make reservations for tonight?"

"Sure, bwana. For one person?"

"Yes please."

De hordeuren klapperen en Maria verdwijnt sloffend, om twee minuten later met een glas water en drie verschillend gekleurde tabletten weer te verschijnen.

"If I wouldn't remind you, you would always forget these."

“Thank you, Maria. I would be lost without you.” Het komt er geforceerd vriendelijk en emotieloos uit. Maria knikt glimlachend om het nepcompliment dat haar van binnen toch een beetje verwarmt en draait zich om.

Terwijl Rick de medicijnen met water wegspoelt, zakt hij mijmerend onderuit en wacht met gesloten ogen tot de chemicaliën hun werk doen.

In de verte kondigen oerwouddrums het begin van de avond aan. De schemering hier is kort, niet meer dan een nauwelijks merkbare inleiding op de zwoele duisternis. De eerste cicaden ontwaken en beginnen hun krijsende en raspande prelude als inleiding voor de nacht. De ritmisch trillende lucht hypnotiseert Rick en voert hem terug naar zijn laatste klus, voordat hij voorgoed naar Kenia vertrokken was. Elke avond herinnert hij zich vaag de verslaving en de waanzin die hij nu met medicijnen onderdrukt. Maar vanavond, op deze speciale dag, zijn de beelden voor zijn geestesoog helder.

Kijkend door de scope van mijn geweer verschijnt het gezicht van mijn doelwit. Schuin achter het hoofd van de prooi staren donkere ogen richting mijn vizier. Een hand trekt het hoofd naar achteren en een mes drukt op het strottenhoofd van mijn contract. Snel, voordat het te laat is! Afblijven! Het is mijn prooi en mijn beloning!

Mijn wijsvinger spant zich om de trekker. De frequentie van mijn ademhaling gaat omlaag. Concentratie en jarenlange training vertragen mijn hartslag. Ik tel mijn hartslagen, 21 ... 22. Tussen 23 en 24 druk ik af en iets meer dan een tel later zie ik door de scope hoe het gezicht van mijn contract explodeert. Perfect en op tijd!

De onherkenbare figuur, half verborgen in de duisternis achter mijn prooi, laat geschrokken zijn mes vallen. Achter het gordijn duikt de kleine figuur weg en vlucht. Hij of zij heeft geluk, dit is mijn laatste contract en voor één keer maakt het niet uit of er getuigen zijn. Ze gaan me toch niet meer vinden.

Hij schudt het beeld van zich af. Toen hij begon had hij met zichzelf afgesproken dat hij zou stoppen na 500 contracten. Uiteindelijk waren het er 501 geworden en op de één of andere manier blijft die laatste hem achtervolgen.

Hij checkt zijn horloge: *Bijna tijd om te gaan dineren.*

Het feit dat hij een zwart maatpak draagt in de beklemmende Keniaanse hitte, met op maat gemaakte Italiaanse schoenen, maakt dat niemand hem aanziet voor een toerist. Zelfs nu hij gestopt is, is hij nog steeds op zijn hoede en het kostuum dient in eerste instantie als gereedschapskist en niet als statussymbool. Een pistool en een mes zijn nou eenmaal beter te verbergen onder een jacketjasje dan onder een T-shirt.

Hij is zich bewust van de geruchten in Malindi. Onder de criminelen worden legendes en verhalen verteld over wie hij zou zijn. Geen van de verhalen benadert echter het feit dat hij jarenlang de rechterhand van de duivel is geweest en meer doden op zijn geweten heeft dan iemand zou kunnen raden.

Rick strijkt langs zijn revers en voelt aan zijn pochet. Alles zit goed. Hij stapt naar binnen en wordt opgewacht door de eigenaar van Baobab, een uitstekend Afrikaans restaurant tegenover het strand van Malindi. Met een uitgestreken gezicht, maar een lichte trilling in zijn stem begroet de eigenaar hem.

"Good evening mister van der Linden."

"Good evening, Patrick"

"I've got you your favorite table."

"Thanks." Hij knikt vriendelijk naar de zenuwachtige eigenaar.

Patrick loopt voor hem uit naar een tafel in de verste, donkere hoek van het restaurant en trekt een stoel van de tafel. Rick negeert het aanbod en pakt een stoel met de rug naar de muur en uitzicht op de voordeur en gaat zitten.

Patrick schuift uiterlijk onbewogen de stoel terug. "Lobster and a bottle of our best Pinos Gris or a nice Barolo?"

"Let's try the Barolo this time, Patrick."

Patrick buigt, draait om en vertrekt. Rick legt het servet, in de vorm van een zwaantje, naast zijn bord.

Ben ik zo voorspelbaar geworden?

Uitbuikend in het halfduister, zakt hij na de maaltijd zuchtend onderuit.

Dat was de grootste kreeft die ik in jaren heb gegeten. Een glas whisky en een sigaar zouden de maaltijd perfect afronden. Gelukkig heeft de westerse waanzin met betrekking tot roken deze vergeten kust nog niet bereikt.

Zijn gedachten dwalen af naar de plek waar hij zijn toevlucht gezocht heeft, om uit de drukte van Nederland te komen. Hij is hier niet bij toeval terecht gekomen. Hier is hij onzichtbaar en er is niemand die zijn verleden kent, of zich daarvoor echt interesseert. Malindi is door de jaren heen langzaam gegroeid en welvarender geworden. Achter een dunne façade van toerisme, hebben vooral drugs en vrouwenhandel als welvaarts-magneten euro's en dollars aangetrokken. Corruptie is hier niet verfoeilijk maar een eerste levensbehoefte en de olie tussen de radertjes van deze samenleving. Om dit gebied, zo dicht bij de Somalische grens, uit handen van de warlords te houden is de handel en bescherming van corrupte ambtenaren nodig. Een bijkomend voordeel van de bijna openlijke criminaliteit is dat er altijd genoeg eerste klas wijn, whisky en sigaren te krijgen zijn.

Uit zijn binnenzak haalt hij een Cubaan die hij bewaard heeft voor deze gelegenheid. Hij pakt een doosje lucifers en op dat moment begint zijn telefoon te vibreren. Hij haalt hem uit zijn binnenzak. Op het scherm prijkt de schuilnaam van zijn oude zaakwaarnemer. Zijn hart slaat een slag over.

Abel?! Een email op een oud adres. Vijf jaar niets en nu opeens ...?

Hij opent de mail: *SPOED! Neem contact met mij op, we zijn verraden!*

Hij roept de ober: "Patrick!"

Patrick haast zich zijn kant op. "Yes sir?"

"Dinner was delicious. Could you please call Maria and settle the bill with her? I don't mean to be rude, but I have an emergency and need to leave immediately."

"Of course sir. Nothing unpleasant I hope, sir?"

"Probably just a minor inconvenience," Rick staat op en loopt richting de deur, "but something that nevertheless needs my attention. Give the chef my compliments, he's outdone himself again."

"Thank you sir. Goodbye and have a pleasant evening, sir."

Patrick houdt de deur open en buigt als een knipmes terwijl Rick gehaast het restaurant verlaat.

Een kwartier later opent Rick, gezeten achter zijn laptop in zijn studeerkamer, een sessie via een geheime chatbox. Hij begint te tikken.

"Kaïn hier, wat is er aan de hand?"

Bijna onmiddellijk volgt het antwoord. "Gelukkig je leeft nog! Abel hier. Iemand is begonnen met het liquideren van onze oude opdrachtgevers. Er zijn er reeds vijf gesneuveld. Een aantal nog levenden hebben de handen ineen geslagen en om jouw hulp verzocht. De politie is niet op de hoogte. De meeste lijken zijn door de zware jongens weggewerkt, maar één is hen ontglipt."

Geschrokken staart Rick naar het scherm en tikt vervolgens: "Hoe weten ze dat ik nog leef?"

"Geen idee, maar ik ben benaderd door Hassan en de Neus."

"Heb jij het ze verteld?"

"Nee, echt niet, ik heb geen idee hoe ze er achter gekomen zijn. Kom je helpen?"

Hij tikt: "Nee, ben met pensioen."

"Weet ik, maar blijkbaar weten meer mensen wie je bent. Vandaag hebben ze een man in nogal bizarre omstandigheden gevonden en volgens mij een uitdaging voor jou achter gelaten."

Een linkje naar een nieuws bericht verschijnt. Rick klikt het linkje aan en leest op NU.nl:

Horrormoord in Veghel

Pim Geerts, eigenaar van de horecaketten 'Bier & Zo' is gevonden te Veghel, in een geheime, onderaardse schuilkelder. Hij is op weg naar het ziekenhuis overleden aan zijn verwondingen. De heer Geerts was een week geleden al als vermist opgegeven, maar tot op heden was er niets van hem, of eventuele kidnappers, vernomen.

Uit betrouwbare bron hebben we vernomen dat hij overleden is aan 501 messteken over het hele lichaam en dat er een boodschap in zijn borst gesneden was. De politie wil dit niet bevestigen noch ontkennen. Later vandaag zal er een persconferentie gehouden worden op het politiekantoor in 's-Hertogenbosch.

Ricks ademhaling versnelt en zijn hart bonkt tegen zijn ribbenkast. *Mijn god, ze hebben mijn oude schuilplaats gevonden! Hebben ze wraak genomen op die klootzak vanwege mijn daden? Hoe zou het met Karin zijn? Ik moet haar bellen! Nee, ik moet naar haar toe! Wat was dat trouwens voor een boodschap?!*

"In het bericht staat iets over een boodschap, weet je daar meer van?"

"Ja, via mijn contacten bij de politie weet ik dat die aan jou gericht is. Er stond: 501. En het was ondertekend met: Kaïn."

"Hij gebruikt mijn alias?! Die klootzak wil me uit mijn schuilplaats lokken. Vermoedt de politie wie Kaïn is?"

"Nee, ze tasten in het duister. Ga je er iets aan doen?"

"Ik zal wel moeten, maar ik wil niets met mijn oude klanten te maken hebben."

"Waarom niet? Kan je een leuke duit opleveren. Hassan en de Neus hebben een miljoen uitgelooft voor diegene die de moordenaar pakt."

"Het geld interesseert me niet, ik ben gepensioneerd. Ik neem geen opdrachten meer aan. Wie zegt trouwens dat die twee hier niets mee te maken hebben?"

"Ik had Hassan eigenlijk al beloofd dat jij je ermee gaat bemoeien, maar als je het geld niet nodig hebt ...?"

"Je hebt wat?! Godverdomme!" Rick denkt even na en neemt dan een beslissing: hij weet dat hij deze uitdaging aan zijn adres moet beantwoorden. "Ik wil niets met hem te maken hebben, maar in ruil voor jouw hulp, mag jij van mij de beloning opstrijken."

"Wat kan ik voor je doen?"

"Huur op elk locatie van Center Parks in Nederland, Duitsland en België twee vakantiehuisjes en bij elk park wil ik een huurwagen. Ik mail je een lijst met aliassen."

"Voor hoelang? En wat voor auto's wil je?"

"Alles voor drie maanden. Huur geen grote auto's, maar wel snelle bakken, Golf GTI, BMW M3 ... Kijk maar wat ze hebben."

"En wie gaat dat betalen?"

"Zie het maar als een investering, voor het miljoen dat jij op gaat strijken."

"Oké, zorg je zelf voor wapens?"

"Ja."

"Gaan we elkaar nog ooit treffen?"

Rick staart verrast naar zijn beeldscherm. Hij aarzelt even en tikt dan: "Nee, dat hebben we nooit gedaan en dat wil ik graag zo houden."

Rick logt uit en klapt zijn laptop dicht. Zijn hersenen werken op volle toeren en proberen te analyseren wat er gebeurd zou kunnen zijn. Op dit moment haat hij de medicijnen die hem innerlijke rust gunnen, maar ook zijn zintuigen en hersenactiviteit afzwakken.

Wie zit er achter me aan? Waarom nu? Hoe zou het met Karin gaan? Mijn god zusje, waarom moest je ook met die klootzak

trouwen?! Wie zouden mijn alias kunnen kennen? Ik moet een lijst maken. Is het wel Abel en waarom wil hij me opeens zien? We kennen elkaars gezicht niet en dat wil ik ook zo houden. Is hij nog te vertrouwen? Voor de zekerheid zal ik zelf ook nog twee huisjes en auto's huren, voor het geval Abel gecompromitteerd is. Ik moet zo snel mogelijk naar Nederland.

“Maria!”

Maria komt heupwiegend uit de keuken met een glas water en drie pillen: “Bwana?”

“Boek de eerste vlucht naar Düsseldorf, businessclass, en pak mijn koffers in, ik moet een zakenreis maken.”

“Hoelang blijft u weg?”

“Geen idee, het kan wel een aantal weken duren.”

“Moeten uw business pakken mee?”

“Inderdaad, en wat vrijetijdskleding. Pak ook maar een paar trainingspakken, sportschoenen en mijn visagiekoffer in.”

Maria geeft Rick een glas water en zijn pillen. “Alstublieft, uw medicijnen.”

“Gooi die maar weg,” hoofdschuddend weigert hij haar uitgestoken hand, “waar ik heen ga, kan ik ze niet gebruiken. Ik heb mijn volledige verstand nodig.”

“Maar als u dat niet doet,” Maria fronsst bezorgd, “komen de symptomen weer terug en dan ...”

“Weet ik Maria, en dat is ook de bedoeling. Met de medicijnen mis ik scherpte.”

Maria draait zich om en loopt hoofdschuddend terug naar de keuken. Ze maakt zich zorgen over haar surrogaatzoen. Als hij zijn medicijnen niet inneemt, is hij onberekenbaar en een gevaar voor zichzelf en zijn omgeving. Ze had al eens zijn razernij meegemaakt toen ze nog maar net voor hem werkte. Het minste of geringste kon hem in woede doen ontsteken, als hij zijn pillen weer eens vergeten was. Ze had haar les snel geleerd en er voor gezorgd dat hij altijd op tijd zijn medicijnen was gaan innemen.

Maria hoopt dat hij weet wat hij doet. Het liefst zou ze met hem meegaan om op hem te passen, maar ze weet dat hij dat nooit zou toestaan. Uiteindelijk besluit ze om voor de zekerheid toch zijn medicijnen in zijn koffer te stoppen.

Rick staat op en loopt naar de boekenkast. Hij pakt deel K van de encyclopedie uit de kast, opent het en pakt er drie paspoorten, met

bankpassen en rijbewijzen uit. Ook uit de delen L tot en met P komen setjes identiteitsbewijzen. Hij twijfelt even en besluit vervolgens om minimaal nog twee nieuwe sets te laten maken. Paranoia is zijn tweede natuur en zelfs met medicijnen nauwelijks te onderdrukken. Gelukkig was de aangeboren afwijking in zijn voormalige beroep een enorme pre geweest. Het had hem meer dan eens gered van dodelijke hinderlagen opgezet door zowel criminelen als de sterke arm van de wet.

Hoofdstuk 4

Verhoor

Een antieke Friese staander tikt tergend traag de tijd weg. Alles in deze woning is oud, antiek en duur, maar het is de bewoners gelukt om de woonkamer kil en onpersoonlijk te houden. Boven de open haard hangt een schilderij van Pim Geerts, waarop hij aristocratisch en neerbuigend naar de wereld kijkt. Aan zijn voeten zit zijn vrouw met een wijde blauwe jurk om haar heen gedrapeerd. Zij ziet niets van de wereld maar kijkt naar haar heer en gebieder, met een soort van nederigheid en aanbidding in haar blik.

Een rilling loopt over de rug van Rechercheur Schwartz. Waar een sfeer van rouw en verdriet zou moeten hangen, heerst hier iets anders, iets ondefinieerbaars koud en kwaadaardigs. Te midden van deze tentoonstelling, in de woning die inmiddels het mausoleum van Pim Geerts is geworden, staat op een grote oude pers een leren bankstel en een gietijzeren salontafel. Rode velours gordijnen houden het zonlicht en de priemende blikken van de media weg uit de woonkamer van Karin Geerts. Maar aan de muren volgen Venetiaanse toneelmaskers belangstellend de ontwikkelingen en zij lijken hun eigen vragen te hebben.

Rechercheur Peter Schwartz gaat zitten tegenover de weduwe Geerts in een oude, krakende Chesterfield. Hij heeft een brok in zijn keel, zonder dat hij een oorzaak daarvoor kan aanwijzen. Voor hem, op de salontafel, dampet een kop thee. Hij gooit er twee suikerklontjes in en roert drie rondjes met een zilveren theelepeltje, waarop de achterkant het logo van 'Bier & Zo' is gegraveerd. In zijn hoofd spelen zich allerlei scenario's met bijhorende vragen af.

Weet de weduwe Geerts hier meer van? Zou ze betrokken zijn geweest? Waarom geloof ik haar tranen niet? Heeft ze opdracht gegeven om haar man te laten verdwijnen? Bij de meeste misdaden is er een bekende of een familielid betrokken, zou zij in staat zijn om haar man te martelen?

Een kleine, tengere vrouw, midden dertig met fijn besneden gelaatstrekken, zit voorovergebogen op de leren bank, tegenover

Peter, en wordt omarmd door haar broer Eric Biemans. Haar vormloze zwarte jurk hangt als een zak om haar afhangelende schouders.

Eric en Peter zijn oude bekenden. Ze kennen elkaar al vanaf de lagere school en zijn al net zolang vrienden. Door de jaren heen is Eric een van de weinigen waar Peter mee in contact is gebleven. Eric is een briljant schaker en een razendsnelle denker. Peter is als schaker nauwelijks aan hem gewaagd en vermoedt dat Eric hem soms laat winnen, om hem geïnteresseerd te houden in hun spel. Naast hun partijtjes schaken, treffen ze elkaar elke veertien dagen, op zaterdag, voor een potje poker met vier andere vrienden. Naast de bank staat Eric's rolstoel, zijn benen zijn verlamd als gevolg van een auto-ongeluk, elf jaar geleden.

Ook Eric's zus, Karin, kent hij van vroeger. Ze was altijd nogal teruggetrokken en hij had wel eens tegen Eric gegrapt dat ze meer op een stil muisje dan een meisje leek. De laatste jaren had hij Karin niet meer gezien, maar haar man, Pim Geerts, wel. Die was soms bij Eric geweest. Hij was een charmante goedlachse kerel die uitgelaten de meest grappige en waanzinnige verhalen wist te vertellen over de gebeurtenissen in zijn kroegen.

Peter schraapt zijn keel en wil het verhoor beginnen.

"Moet dit per se nu, Peter?" Eric aait zijn zusje over haar rug.

"Helaas wel, we moeten zoveel mogelijk informatie vergaren als we de moordenaar snel willen pakken. Maar ik zal het kort proberen te houden."

Zijn zus snikt en Eric vraagt: "Lukt het, Karin?"

"Het gaat wel," ze kijkt Peter met roodomrande ogen aan, knikt en fluistert hees, "vraagt u maar wat u wilt weten rechercheur." Haar stem heeft een kille ondertoon en Peter gelooft niet in de rouw die ze tentoonspreidt met haar houding en haar treurige blik. Hij vermoedt een duistere geest achter het masker dat ze hem voorhoudt. Peter haalt een voicerecorder uit zijn binnenzak, knipt hem aan en zet hem op tafel.

"Mevrouw Geerts, hoelang werd uw man al vermist?"

"Negen dagen en een week geleden heb ik aangifte van gedaan."

"Mag ik vragen waarom u twee dagen gewacht heeft? Was het normaal dat uw man zolang van huis was?"

"H-Hij w-was op zondagmorgen vertrokken naar Groningen, omdat we daar bezig zijn met een nieuwe zaak te openen. Normaal

belt hij minstens één keer per dag, maar ik had twee dagen niets van hem gehoord. Op maandagavond zou hij weer thuiskomen en toen ik dinsdag nog niets van hem gehoord had, heb ik de politie ingeschakeld.”

“Had u het vermoeden dat er iets was gebeurd of dat hij bijvoorbeeld gekidnapt was? Heeft hij recentelijk bedreigingen ontvangen? Of heeft u de laatste tijd mensen in de buurt gezien die hier niet thuishoren?”

“Nee nee, niets van dat alles. I-Ik w-wist niet wat ik moest denken.” Een traan biggelt over haar bleke wang. Ze snottert en snuift en veegt met de rug van haar hand langs haar gezicht.

De weduwe Geerts lijkt te ontdooien, haar gespannen houding verdwijnt en nu pas ziet Peter haar echte verdriet. Nadenkend staart Peter naar haar: *Net leek het nog een bikkelharde tante, maar dit verdriet lijkt haast echt. Ze is een emotioneel wrak, maar toch ...*

“Had uw man vijanden? Of was hij bekend in het milieu? In het verleden is hij wel eens genoemd in zaken rond verdovende middelen. Het is echter nooit tot een aanhouding gekomen.”

“Peter, je weet net zo goed als ik dat het allemaal flauwekul was.” Erics ogen priemen door Peter heen. “Elke eigenaar van een succesvolle kroeg wordt vroeg of laat geconfronteerd met pillen of cocaïne, dat wil nog niet zeggen dat hij dat goedkeurt, of dat hij persoonlijk betrokken is. Je weet dat Pim zelfs problemen heeft gehad, omdat hij pillendealers in zijn zaken geweigerd heeft.”

“Oké, oké, maar vijanden dan? Misschien onder die dealers?”

“Zeker weten doe ik het niet, maar ...” Karin slikt de brok in haar keel weg, “echte vijanden niet, volgens mij. Ik weet natuurlijk niet alles, maar als je zo groot bent als hij is ... was in de horeca, maak je ook niet veel vrienden. Hij is ...” ze snikt en snottert weer, “was een harde zakenman. Dat moet wel als je in dit wereldje geld wilt verdienen.”

“Er deden geruchten de ronde dat uw man een buitenechtelijke relatie had met zijn personal assistant. Kunt u me daar meer over vertellen?”

Karin kijkt Peter strak aan, haar blik verhardt en even brandt er helle vuur achter haar pupillen. “Dat klopt, hij heeft kortstondig iets gehad met die slet, Miranda, zijn vorige assistente. Zij heeft geprobeerd hem daarmee te chanteren, maar hij heeft meteen alles

opgebiecht en haar ontslagen, toen ze dreigde alles aan de grote klok te hangen.”

“Heeft uw huwelijk daaronder geleden?”

“Jezus Peter, wat heeft dat met Pims dood te maken?” Eric's stem daalt een octaaf en hij gromt afkeurend. “Moet je echt alle smerige details weten?”

“Sorry Eric, ik weet dat het niet leuk is, maar we weten nog niets. Ik moet deze vragen stellen en dat weet je. Iemand zal ze vroeg of laat toch stellen en dan kan ik maar beter diegene zijn die het doet, in plaats van een vreemde, of niet?”

“Laat maar Eric,” Karin Geerts legt haar hand op Eric's been, “ik beantwoord de vraag wel.” Ze richt zich tot Peter: “Natuurlijk hebben we ruzie gehad, wat dacht je dan! Ons huwelijk was bijna gestrand. We zijn in therapie gegaan en uiteindelijk is door het hele voorval onze relatie alleen maar sterker geworden. Achteraf denk ik zelfs dat het nodig was om ons huwelijk te redden.” Karin aarzelt een moment. “H-Het ging al langer niet echt goed tussen ons. Maar na de therapie waren we echt weer helemaal verliefd en wisten we alle twee weer waarom we ooit getrouwd en aan kinderen begonnen zijn,” Karin zucht, “maar dit is al bijna een jaar geleden. Denkt u dat Miranda iets met Pims dood te maken heeft gehad?”

Peter negeert haar vragende blik. “Mevrouw Geerts, wie was uw relatietherapeut?”

“Richard te Loo, hij heeft een praktijk in Den Bosch.”

“Hebben u en uw man recent nog contact met hem gehad?”

“Nee,” Karin denkt kort na, “de laatste keer dat Pim en ik bij hem zijn geweest is ruim een half jaar geleden.”

“Ging u altijd samen naar de therapie?”

“Natuurlijk, wat zouden Pim of ik daar alleen moeten doen. Alleen in het begin hebben we ieder apart een intake gesprek gehad.”

Peter laat de vragen rond de relatietherapeut rusten. “Nog even een vraag over die zondag dat hij vertrok naar Groningen. Hebt u iets aan hem gemerkt? Was hij meer gespannen dan normaal, of is er iets anders vreemds gebeurd in de dagen daarvoor?”

“Nee,” hoofdschuddend buigt Karin haar hoofd, “niet dat ik me kan herinneren. De avond ervoor, zaterdagavond, zijn we nog romantisch uit wezen eten ...” snikkend ebt haar antwoord in onverstaanbare lettergrepen weg.

“Rustig maar zusje,” Eric omarmt haar en probeert haar te troosten, “laat maar gaan. Het moet er toch een keer uit.” Hij kijkt zijn vriend Peter wanhopig smekend aan. “Zou je morgen terug kunnen komen? Zoals je ziet kan ze dit nu echt niet aan.”

Peter knikt, pakt zijn voicerecorder van de tafel en staat op. “Oké, ik kom morgen weer langs, dan praten we verder.” Hij maakt aanstalten om te vertrekken. Eric laat zijn zus los en verrijdt zijn rolstoel. Hij hijst zich van de bank in de rolstoel. “Wacht even, dan laat ik je uit.”

Bij de voordeur fluistert Eric: “Doe alsjeblieft een beetje rustig aan met haar, ze is gebroken door Pims dood.”

“Natuurlijk, je kent me toch? Ik zal uiterst zorgvuldig te werk gaan en haar proberen te ontzien, maar sommige vragen moeten gewoon gesteld worden. Waar zijn de kinderen trouwens?”

“Ron en Linda logeren tijdelijk bij mij. Karin kan het allemaal niet aan en ze wil niet dat de pers de kinderen lastig valt. Ze zullen voorlopig ook niet naar school gaan.”

“Oké, hoe is het met jou?”

“Ik ben geschrokken en vind het vreselijk voor Karin, maar Pim was een klootzak, daar laat ik geen traan om. Als je het aan mij vraagt, was die Miranda echt niet de enige slet die hij geneukt heeft. De man was een onverbeterlijke eikel.”

“Maar Karin zei dat de therapie ...”

“Hoe naïef ben jij?” Eric zucht en klakt sarcastisch met zijn tong. “Denk je nou echt dat je met therapie van een wolf een schaap maakt? Nee, die klootzak was zo onbetrouwbaar als wat, neem dat maar van mij aan.”

“Denk je dat hij ook nu iets met een ander had?”

“Het zou me niets verbazen, die kloothommel was een seksmaniak. Karin heeft wel eens verteld dat hij met allerlei seksspeeltjes thuis kwam en dan bedoel ik niet een ordinaire dildo of zo. Nee, van die SM-shit, knevels, zwepen en tepelklemmen. Karin moest daar niets van hebben, maar het zou me niets verbazen als ze het wel heeft geprobeerd. Alles om haar huwelijk te redden.”

“Mmm, misschien dat ik eens wat verder in die hoek moet zoeken. We hebben Pim in een soort martelkelder gevonden, dat kan haast geen toeval zijn. Jij kende hem beter dan ik, heeft hij wel eens een naam of zo laten vallen?”

“Nooit, dat zijn geen dingen waar je met je zwager over praat.”

“Dat is waar. Oké, ik ga weer verder. Sterkte maat, zorg voor je zus en ik neem aan dat je er zaterdag niet bij bent?”

“Och, dat was ik alweer vergeten. Het is weer pokertijd. Het hangt een beetje van Karin en de kinderen af, dus waarschijnlijk niet, maar ik bel je nog. Ik zit sowieso krap bij kas. De vorige keer heb ik nog net niet mijn rolstoel verspeeld, misschien wel goed als ik het pokeren deze week oversla.”

“Oké maat, laat maar iets weten en zorg goed voor je familie. Als ik iets voor je kan doen, weet je me te vinden. Ik zie je morgen weer.”

Peter Schwartz trekt de deur open. Onmiddellijk wordt hij verblind door flitsende camera's. Een spervuur van vragen spat als een hagelstorm op hem af.

“Rechercheur, heeft u al een verdachte?”

“Is Karin Geerts een verdachte?”

“Klopt het dat de heer Geerts gemarteld is?”

“Wat weet u van de ...”

“Kunt u iets vertellen over ...”

“Kom jongens,” Peter Schwartz stopt en draait geërgerd op zijn hielen rond zodat hij alle reporters kan zien, “hoelang spelen we dit spelletje nou al? Moet ik het echt zeggen?”

“Rechercheur, heeft dit te maken met de drugshandel van Pim Geerts?”

“Oké, voor iedereen die het nog steeds niet begrepen heeft. GEEN COMMENTAAR! Vanmiddag is er een persconferentie in Den Bosch, daar kunt u uw vragen stellen.”

Zwijgend en hoofdschuddend wandelt hij het tuinpad af en wurmt zich door de verzamelde reporters richting zijn auto.

Hoofdstuk 5

Hassan

Het is nog vroeg wanneer Rick van der Linden zijn auto naast de bungalow, op het vakantiepark Kleinvink in Arcen, parkeert. De bungalow ligt achteraf, tegen de zoom van een troosteloos kaal bos. Het park is verlaten, omdat november een maand van niets is. Geen feestdagen, geen vakantie en geen weer, dus geen enkele reden voor de langweekenders en de midweekende medemens om huis en haard voor een trainingspakkenkamp te verruilen.

Om niet op te vallen heeft hij zijn normale outfit, een zwart kostuum, met dito bloes, schoenen en stropdas, verruild voor een blauw Adidas trainingspak met witte strepen. Onvrijwillig gaat zijn hand richting de rits van zijn trainingsjack om voor de zoveelste keer te checken of die dicht is. Geërgerd schudt hij zijn hand uit op het moment dat zijn vingers het lipje van de rits raken. Zelfbewust zuigt hij de koude lucht diep in zijn longen en controleert zijn gezicht en handen op onwillekeurige spiersamentrekkingen. De spieren onder zijn huid lijken een eigen leven te leiden. Hij weet dat het een illusie is, gecreëerd door kortsluitingen in zijn brein, maar toch kost het hem moeite om de fictieve jeuk, die nu overal zijn vel teistert, met zijn nagels te lijf te gaan.

De medicijnen beginnen al uit mijn lichaam te verdwijnen. Ik zal meer controle en focus op mijn bewegingen moeten gaan uitoefenen, voordat het uit de hand loopt.

Dit vakantiehuis is niet door Abel gehuurd, maar door hemzelf onder een nieuwe alias. Voorlopig vertrouwt hij niemand en is dus op zichzelf aangewezen. Hij haalt twee koffers uit de BMW M3, die hij op het vliegveld in Düsseldorf heeft gehuurd. Ondertussen scant hij de omgeving. Zonder medicijnen slaan zijn hersenen soms op hol en vermoedt hij achter elke struik, boom of muur een vijand. Maar er beweegt niets en zijn bloeddruk zakt langzaam naar een normaal niveau. Hij weet dat hij met medicatie een stuk relaxter zou zijn, maar dat maakt hem ook minder scherp en kwetsbaar. Het is de prijs die hij betaalt voor het gebruik van zijn jachtinstinct.

Als kind had hij zijn talent maar moeizaam ontdekt. Hij was onberekenbaar, opstandig en recalcitrant geweest, omdat hij anders was. Zijn gedrag had zijn moeder tot wanhoop gedreven en zij had haar heil gezocht in de professionele behandelingen en meningen van psychiaters en doctoren. Al heel jong had hij beseft dat hij anders was dan zijn leeftijdsgenootjes. Tevergeefs had hij geprobeerd zich aan te passen. Zijn moeder had hem met de vasthoudendheid van een pitbull normaal proberen te maken. Elke medische professional had een andere diagnose gegeven en hem in een hokje geprobeerd te proppen. Alles bij elkaar opgeteld zou hij Bi-polar zijn, paranoïde schizofreen, autistisch en alles waar de afkorting DD in voorkomt.

Lang voordat moeder het had opgegeven had hij al ontmoedigd besloten dat iedereen het mis had. Uit puur zelfbehoud had hij zichzelf extreem bijzonder genoemd. Zijn vermeende geestelijke ziektes waren niet langer beperkingen maar een superkracht geworden. Gepaard met zijn hoge IQ en zijn diepgaand analytisch inzicht hadden zijn vermogens hem geen windeieren gelegd. Pas veel later, toen hij uiteindelijk zijn huurlingenbestaan beëindigde, begon opnieuw de zoektocht naar rust in zijn lijf. Na jaren experimenteren met medicijnen, had hij zelf een cocktail ontwikkeld, met antidepressiva, lithium, bètablokkers en pijnstillers, die een betrekkelijk normaal leven mogelijk maken. Nu hij gestopt is met zelfmedicatie komt voor het eerst sinds jaren de wereld weer in al haar hevigheid, rauw en ongefilterd naar binnen. Hij ziet, hoort en voelt alles, en zijn brein maakt overuren om alles een plek te geven. Hij heeft zijn oude routine weer opgepakt. Elke dag onderwerpt hij zich aan een uur meditatie, om zijn overwerkte zintuigen een kans te geven zich te herstellen, en die rust schept net genoeg geestelijke balans om te blijven functioneren.

Hij had door heel Europa, op bestelling, liquidaties uitgevoerd. Niet alleen voor het geld, maar ook omdat zijn lichaam en geest hunkerden naar de jacht. Hij was lang verslaafd geweest aan de adrenalinekick die hij kreeg van het plannen en uitvoeren van de perfecte jacht. Geen opdracht was te gek of te moeilijk geweest. Vanaf het begin had hij zich de bijnaam Kaïn aangemeten, als metafoor voor zijn hang naar geweld gepaard met het verlangen om onsterfelijk te worden. Een naam die in de loop der jaren synoniem werd met angst en de dood in een anonieme demon. In

het criminele circuit en bij de lange arm van de wet in vele landen was zijn alias tot een legende uitgroeid.

Hij herinnert zich hoe het allemaal begon. Als vierjarig kind had hij zichzelf al geleerd om te jagen op kleine dieren. Het was begonnen met insecten en kikkers maar uiteindelijk waren honden, katten, eekhoorns, ratten en muizen zijn prooi geworden. Niets was veilig voor hem geweest. Zijn moeder was ten einde raad geweest en de reis langs vele therapeuten begon. Om te voorkomen dat hij vol werd gestopt met medicijnen, die niets anders deden dan een zombie van hem maken, had hij na verloop van tijd begrepen dat hij zijn experimenten geheim moest houden.

Zijn eerste echte moord had hij gepleegd toen hij elf was. Hij had Ruud van Opstelten, een klasgenoot en een van zijn beste vrienden, verdrinken in de sloot achter de school. Toen Ruud niet meer bewoog was hij het water in gesprongen en had hij om hulp geschreeuwd. Daarna had hij geprobeerd de jongen te redden. Ondanks dat Ruud dood was, werd hij als een held vereerd vanwege zijn poging om zijn vriendje te redden. Vanaf dat moment had hij dieren links laten liggen. Voor zijn gevoel was het minderwaardige prooi en oefenmateriaal voor kleine kinderen.

Bijna een jaar had hij geen aandrang gehad om te jagen, of te moorden, maar daarna begon hij te fantaseren hoe het zou zijn om een seksmoord te plegen. Niet omdat hij iets met seks had, maar door detectiveseries op TV was hij nieuwsgierig geworden naar de drijfveren van psychopathische seksmoordenaars. Uiteindelijk had zijn buurmeisje van veertien het moeten bekopen. Hij had haar verleid en verkracht en tijdens de seks gewurgd. Ondanks dat hij klaar gekomen was, was het niet de seks die hem bevredigd had, maar het moment waarop het licht in de ogen van zijn prooi was uitgegaan. Het korte moment van verkramping en daarna de verrassende acceptatie en verslachte bevrijding van de geest die het meisjeslichaam verliet, hadden hem doen ejaculeren. Weer was hij niet ontdekt en toen had hij zich gerealiseerd wat zijn ambitie was: de beste professionele moordenaar ooit worden.

Rick opent zijn koffer en haalt er een hoodie uit. Hij trekt hem over zijn trainingsjack aan en verwisselt zijn gloednieuwe Nike's voor een paar oude afgetrapte HEMA gympen. Hij opent een geheim, met lood gevoerd, vak in zijn koffer en haalt er een stapel

identiteitsbewijzen uit. Hij steekt een Duits paspoort en rijbewijs in zijn binnenzak. Vandaag heet hij Gunther Freimann, een nieuwe identiteit die op hem lag te wachten in een kluisje op de luchthaven van Düsseldorf. In zijn broekzak steekt hij een balaclava die hij kan oprollen tot een muts. Vervolgens gespt hij onder zijn hoodie een holster om zijn schouders en arm met een lange antieke ponjaard. Hij gaat nooit onvoorbereid op pad, maar een vuurwapen zal vandaag nog niet nodig zijn, bovendien moet hij die nog in Heerlen gaan ophalen. Aangezien hij daar toch vanavond naar toe moet om Hassan een bezoekje te brengen, heeft hij gepland op de terugweg de vuurwapens op te halen.

De overmaat aan externe impulsen en energie dwingt hem om een stukje te gaan joggen. Paranoia drijft hem om de omgeving te verkennen en elke vierkante centimeter in zijn hoofd op te slaan. Het zorgt voor teveel onrust in zijn lijf. Zijn oplettendheid en eidetisch geheugen hebben hem in het verleden al vaker gered, maar hij moet nu iets doen om niet gierend gek te worden van het wachten.

Doelbewust trekt hij de deur achter zich dicht en staart in gedachten in de verte. *Eerst maar een rondje over het vakantiepark en dan richting de Maas. Ik moet minstens twee vluchtroutes hebben.*

Rick zet aan en jogt kalm bij het huisje vandaan. Binnen een paar minuten focussen zijn gedachten zich en de paranoia luwt tot een nauwelijks hoorbaar gefluister op de achtergrond. De jeuk onder zijn huid verdwijnt en de snijdende kou werkt louterend op zijn gemoed. Diep van binnen roert de jager zich en even lijkt het alsof Rick een emotie voelt die het best omschreven kan worden als voldoening en berusting bij het feit dat hij moet jagen om niet waanzinnig te worden.

De avond is gevallen en Rick is op weg om informatie in te winnen. Hij parkeert zijn auto in een zijstraat, met de neus naar de doorgaande weg langs het spoor, een paar honderd meter voorbij het station. De straatverlichting is kapot en het wordt aardedonker als hij de autoverlichting uitdoet. Hij rolt zijn balaclava op tot een muts en zet hem op. Vervolgens trekt hij de hoodie over zijn hoofd en stapt uit. Condens wolkjes vormen zich vlak buiten zijn mond, wanneer hij diep de avondlucht opsnuift, terwijl hij de omgeving ruikt en proeft, en daarna de opgewarmde lucht weer langzaam laat

ontsnappen. Richting de hoofdweg passeert hij de halfopen parkeergarage van een kantoorgebouw.

Zijn overgevoelige reukorgaan protesteert vanwege de stank van urine, braaksel en het aangekoekte vuil op de ongewassen heroïneverslaafden die hier beschutting zoeken tegen de politie en de kou. In de goot ligt een spuit met een gebroken injectienaald. Links van hem stijgt gekreun op uit de krochten van de parkeergarage. Een heroïnehoertje, op zoek naar geld voor haar volgende shot, laat zich uitwonen door een grommende en hijgende Duitse toerist die op het punt staat zijn zaad te lozen. Rick tuurt de garage in en ziet hoe het hoertje, met haar broek op de knieën, zich vasthoudt aan de motorkap van een auto. Achter haar zwoegt een forse kalende vijftiger op en neer en dwingt haar met elke stoot op haar tenen.

Rick focust zich, adrenaline begint door zijn lijf te razen. Zijn handen jeuken en hij moet zich inhouden. Normaal zou dit het perfecte jachtterrein zijn en twee prooien tijdens het hoogtepunt van een neukpartij verrassen is bijna niet te versmaden. Maar ondanks de aandrang om in actie te komen, beheerst hij zich.

Niet nu! Er staat iets belangrijkers op het programma.

Met tegenzin wandelt hij verder. De flats aan de Spoorringel komen in zicht en hij begint met gebogen hoofd te joggen. Hij weet dat Hassan paranoïde is en de straat monitort met camera's. Bij de laatste witte flat, buigt hij af en jogg naar het portaal. Bij de deur haalt hij een kleine lockpickgun uit zijn zak en kraakt het slot in luttele seconden. Binnen neemt hij de trap en rent naar de derde verdieping, terwijl hij onderweg de camera's in de trappenhal uitschakelt. Voordat hij de deur opent, trekt hij handschoenen aan en rolt de balaclava over zijn hoofd, alleen zijn mond en ogen zijn nu nog onbedekt.

Geruisloos stappt hij de galerij op. Rick voelt alles wat hij jaren chemisch verdrongen heeft weer terugkomen. Zijn normale denkprocessen worden verdrongen door messcherpe en acute intuïtie. Het is alsof hij met elke vezel van zijn lichaam de omgeving waarneemt. Elk zuchtje wind, elke beweging en elk geluid wordt onmiddellijk geanalyseerd en gecategoriseerd. Tot nu toe voelt hij nog geen dreiging, maar hij is gespannen als een stiletto die elk moment kan uitklappen als hij zijn lichaam daartoe aanzet. De

wetten van de jacht en zijn perceptie van de omgeving bepalen nu zijn handelingen.

Geen uitkijk of wachten? Het zal wel te koud zijn voor die luie flikkers! Wat een amateurs ...

Bij de tweede deur stopt hij en luistert aan het glas. Binnen klinken de geluiden van een TV en drie onverstaanbare stemmen die heftig met elkaar in het Arabisch discussiëren. Vanuit de keuken klinkt het dichtslaan van een koelkast en vervolgens het openen van een bierfles.

Dat zijn er vier.

Gekluisterd aan de deur, wacht hij op het perfecte moment. Heel zacht klinkt op de achtergrond het ritmisch kraken van een bed.

Mmm, dat zijn er minimaal nog twee.

Plots verheft een van de stemmen zich en switcht naar Nederlands: "Ik ben effe sigaretten halen bij de frietboer, mot ik nog iets anders meenemen?" Er volgt geen antwoord. Een deur wordt geopend, het licht in de hal gaat aan en een rafelig silhouet tekent zich af tegen het gerimpelde glas.

Rick trekt zijn dolk en verbergt zich in de schaduwen. De voordeur gaat open en een getinte jongen in een dikke parka stapt naar buiten. Rick slaat snel als een zwarte mamba toe. Hij pakt hem van achter bij zijn kin, met de ponjaard in zijn andere hand snijdt hij zijn strot door. Hij trekt het rochelende en stuiptrekkende slachtoffer, met een hand voor zijn mond, de gang in en wacht totdat die zijn laatste adem uitblaast, voordat hij hem loslaat.

Adrenaline verwijdt zijn aderen en zijn zintuigen verheffen zich naar een nog hoger niveau van functioneren, terwijl er een rilling van genot door zijn lijf gaat. Een kort moment proeft hij van de hernieuwde kennismaking met een verslaving waarvan hij genezen dacht te zijn. Zijn lichaam wil op jacht en schreeuwt om meer, hij wil de seconden van de overgang van leven naar dood rekken. De geur en de trillingen van een slachtoffer op het moment dat ze beseffen dat het einde onvermijdelijk is geworden werkt als opium. Een zuchtje tocht strijkt langs zijn wang terwijl hij zijn hand op het hart van zijn slachtoffer legt en voelt dat zijn vriend Dood de scene verlaat. Hij is weer alleen. Teleurgesteld trekt hij voorzichtig de voordeur dicht, er zijn nog meer kansen om zijn honger te voeden.

Geconcentreerd luistert hij naar de geluiden in het appartement. Aan de hand van de manier waarop de geluiden vervormen en

weerkaatsen, ontstaat in zijn hoofd een beeld van de huiskamer. Het rinkelen van bierflessen wordt gevolgd door het geluid van iemand die opstaat. Vanachter de muur klinkt het: "Effe pissen."

Rick beweegt naar een plek, waarvan hij weet dat die in de dode hoek van de naderende zeikerd valt. De deur gaat open, een breed geschouderde Marokkaan stapt de gang op. Rick springt, geeft de deur een zetje en steekt zijn mes precies in de holte waar de schedel verbonden is met de ruggengraat. De man zakt in elkaar en sterft zonder een kik te geven. Dit keer is er geen moment van genot, efficiency staat nu voorop. Het genieten gaat zo beginnen.

Rick loopt naar de WC, parkeert daar het lijk van de Marokkaan en trekt door. Vervolgens loopt hij terug en opent de woonkamerdeur. In flits wordt bevestigd wat hij al vermoedde. Op de bank hangen twee Marokkanen onderuit met een fles bier te kijken naar een film. Eén van de twee roept: "Fuck Omar! Deur dicht, het tocht!"

Rick is met twee stappen bij de bank. Met een slepende beweging steekt hij zijn mes door de strot van de eerste. Hij trekt onmiddellijk het wapen terug en slaat met de pommel van zijn dolk het strottenhoofd van de tweede Marokkaan kapot. De man grijpt naar zijn keel, terwijl Rick het mes in zijn hand draait en het in zijn strot steekt. Met zijn andere hand bedekt hij de mond van de man. De Marokkaan worstelt reutelend tegen zijn greep. Ricks spieren verstrakken en even is hij één met zijn slachtoffer en geniet van de doodstrijd. Naast angst verschijnt het besef dat de dood hem komt halen in de ogen van zijn slachtoffer. *Zouden stervende mensen daadwerkelijk Magere Hein zien op het moment dat hij hun ziel claimt?*

Hij trekt het mes terug en steekt het door het rechteroog van de doodsbanke kerel. Beide Marokkanen sterven geluidloos binnen een minuut, maar voor Rick duurt het moment eindelijk veel langer. Orgastische gevoelens zwepen door zijn lichaam. Het hoogtepunt komt altijd vlak nadat de ziel bevrijd wordt van het zwakke vlees en Rick geniet als een fijnproever van het moment.

Op de achtergrond gaat het gekreun en het ritmische kraken van bedspiralen onverminderd door. Rick timet zijn bewegingen en opent de slaapkamerdeur. Het vette silhouet van zijn uiteindelijke doel, Hassan, ook bekend als het Zwijn, gromt en stoot wild met zijn heupen, zoals een beer die een zeug dekt. Hij ligt boven op een

blond meisje, met glazige ogen en sporen van heroïnaalden in haar armen. Haar handen en voeten zijn vastgebonden aan de hoeken van een smerig bed en ze beweegt niet. Hassan knijpt met een hand haar strot dicht, wacht tot ze rood aanloopt en laat dan los. Onbewust snakt ze naar lucht en vervalt dan weer in ritmisch zuchten, als een plastic opblaaspop waar de lucht uitgedrukt wordt. Het vette varken met de bezwete behaarde rug bovenop haar, bepaald met het ritme van zijn stotende heupen de frequentie van haar ademhaling. Een kreuntje ontsnapt uit de halfopen mond van het meisje, wanneer hij haar strot weer dichtknijpt.

“Ja, ja, smerige slet, je vindt het lekker hè?” Hassan is zo druk bezig dat hij de indringer niet opmerkt.

Rick rolt zijn balaclava omhoog. Hij kucht zacht, maar Hassan kijkt niet op of om. In plaats daarvan verhoogt hij het ritme van zijn heupbewegingen. “Jaaaaah, ik ko...” Rick stapt op het bed af en trapt Hassan in zijn lenden. Kreunend valt hij voorover op het meisje. Zij hapt naar adem. Rick trapt hem nog een keer en het zwijn dondert jankend van het bed af. Rick schopt hem in zijn ribben. Met doodsangst in zijn ogen en naar lucht snakkend kreunt Hassan: “What the fuck, klootzak.”

“Wij moeten even praten, Hassan.” Rick gaat naast hem op de rand van het bed zitten.

Hassans blik verhard, de doodsangst maakt plaats voor woede. “Jij bent dood ... Klootzak! ... als ik ...”

“Luister Hassan,” Rick staat op en schopt het hijgende varken keihard in zijn kruis. De vadsige Marokkaan klappt dubbel en begint te braken. “ik heb weinig tijd en nog minder geduld.”

Hassan rolt met zijn ogen dicht, kreunend, op zijn zij en lijkt het bewustzijn te verliezen.

“Hey fatso, wakker blijven!” Rick prikt hem met zijn mes in zijn dij, “wie heeft jou verteld dat Kaïn nog leeft?”

Moeizaam duwt Hassan zichzelf overeind en gaat hijgend met zijn rug tegen de muur zitten. De angst is terug in zijn ogen. Stamelend bekent hij: “D-Dat, dat ... weet ik via mijn contacten bij de politie.”

“Hoe weet de politie dat?”

“Bij de moorden op mijn collega’s heeft iemand ‘Kaïn was here’ in de lijken gesneden.” Hassan voelt aan zijn ribben. “Volgens mij heb je mijn ribben gebroken, klootzak!”

Rick herinnert zich de chat-sessie met Abel: *Iets klopt hier niet!* “Leugenaar, volgens Abel heeft de politie die lijken helemaal niet gevonden! Jij en je vriendjes hebben die lijken zelf laten verdwijnen.” Rick maakt een schijnbeweging en Hassan krimpt in elkaar. “Smerig zwijn, geef antwoord anders breek ik nog wat meer dingen. Waarom heb je dan in godsnaam contact opgenomen met Abel?”

“Wij wilden weten of het echt Kaïn was die de moorden gepleegd heeft.”

“En?”

“Wat nou: ‘EN?’” Rick haalt uit en steekt zijn ponjaard in het bovenbeen van Hassan.

“Aaarghhh!”

“Geef antwoord op de vraag, of ik snij je levend aan repen!”

“Klootzak, er is geen ‘en,’” Hassan kreunt, “Abel heeft gezegd dat jij het niet kon zijn.”

“Wel godverdomme! Hoor jij jezelf kletsen?! HOE WEET JIJ DAT KAÏN NOG LEEFT!”

“Omdat Abel heeft beloofd dat hij de echte Kaïn dit op zou laten lossen, klootzak.” Hassan staart hem verbeterd aan.

Dat verklaart het, Rick staat op en ijsbeert door de kamer, Abel heeft zijn bek voorbij gepraat. Heeft hij me verraden uit angst voor Hassan en zijn maatjes? Of is dit een val? Abel is veel te slim en te ongrijpbaar voor deze nitwits. Waarom wil hij me hier hebben? Hij moet geweten hebben dat ik achter Hassan en de Neus aan zou gaan. Wat voor een spel speelt hij? Hij is blijkbaar niet te vertrouwen ... Een probleem dat ik zo snel mogelijk op moet lossen.

Rick stapt naar Hassan en steekt zijn hand uit: “Opstaan fatso!”

Hassan pakt zijn hand en komt kreunend overeind. Rick maakt de tegengestelde beweging, zijn dolk boort zich in Hassans onderbuik. Rick rukt aan het mes en snijdt hem van zijn navel tot aan zijn ribbenkast open. Hij laat de hand los en Hassan valt verbaasd achterover.

“Klootza...” Bloed golft uit zijn mond, zijn ogen gaan wagenwijd open in ongeloof. Hassans pupillen draaien weg terwijl zijn benen op en neer flappen in een plas bloed verdund met urine. Stuiptrekkend nadert het einde voor de crimineel, badend in zijn stinkende lichaamsvocht.

Rick geniet van het tafereel en nipt Hassans laatste vliedende momenten als een goede wijn op. Snuivend proeft hij de scherpe geur van uitwerpselen vermengt met de metalige smaak van bloed. Hij bespeurt de komst van zijn vriend Dood in de verbazing, het afgrijzen en de uiteindelijke berusting van zijn slachtoffer. Het moment vervliegt en hij hurkt naast Hassan, draait diens hoofd en kerft een kruisje met twee halve cirkels, net onder de haarlijn in zijn nek. Het ritueel waarmee hij zichzelf onsterfelijk maakt en dat hij eindelijk weer eens kan opvoeren. Rick staat voldaan op, draait zich om en loopt naar het bed.

“Help ...” Het magere meisje komt bij bewustzijn, knippert met haar ogen en fluistert: “help me, alsjeblieft.” Ze begint te hoesten en trekt flauwtjes aan haar knevels. Een rilling trekt door haar lichaam en ze krijgt kippenvel, terwijl ze zwakjes aan haar boeien trekt.

Ze is nauwelijks herkenbaar als een vrouw. Haar borstjes zijn nog niet groot genoeg voor een BH en haar jongensachtige lichaam is nog niet begonnen met het ontwikkelen van vrouwelijke rondingen. Rick was van plan om haar snel te laten sterven, maar nu hij haar ogen ziet schiet een vlag van herkenning door zijn hoofd. Zijn jachtinstinct verdwijnt en maakt plaats voor iets anders.

Jezus, wat lijkt ze op mijn zusje. Dit had Karin kunnen zijn!

“Waar zijn je kleren?” Hij snijdt de touwen door en helpt haar overeind.

“Die heeft Hassan verbrand.”

“Kom dan zet ik je op het station af.” Rick rukt het laken van het bed en draait het om het bibberende meisje heen.

Klappertandend vraagt ze: “Waarom? Ik kan nergens heen.”

“Niet mijn probleem, wees blij dat ik je bevrijd heb, meld je maar bij de politie.”

“Alsjeblieft, laat me niet alleen,” ze klampt zich aan hem vast, “Ik heb niemand.”

“Jou meenemen? En dan?” Rick rukt zich los en schuift haar aan de kant.

Zij kruipt naar hem toe en kijkt wanhopig omhoog. “Ik kan van alles voor je doen ...” Haar hand schuift onder het laken uit, aait over zijn bovenbeen en gaat langzaam naar zijn kruis.

“Stop daarmee!”

Geschokt staart ze hem aan. “Maar ... als je me alleen laat, kun je me net zo goed nu vermoorden.”

In Ricks hoofd breekt een dam door. Zijn hele leven heeft hij, behalve om zijn zus, nog nooit om iemand gegeven. Maar dit meisje maakt iets bij hem los. Hij snapt ook niet wat er gebeurt, maar iets in hem wil haar beschermen. Normaal had zijn instinct hem allang geholpen en zou hij haar een snelle dood gegund hebben. Maar hij kan haar zo niet alleen laten.

“Hoe heet je en hoe oud ben je?”

“Mira en ik ben zestien.”

“Ik geloof er geen donder van,” gefronst bestudeert hij haar, “volgens mij ben je geen dag ouder dan veertien. Maar oké Mira, je kunt een paar dagen bij mij blijven, totdat je afgekickt bent en daarna zoek je het maar uit.”

“Afkicken?” Angstig deinst ze terug.

“Inderdaad, als je met mij meegaat, gelden mijn regels. Je doet precies wat ik zeg. Ik tolereer geen drugs of drank in mijn huis en zolang je bij mij bent, maak je jezelf nuttig.”

Grote donkere ogen in een bleke toet staren hem aan. Plotseling begint ze te huilen en omarmt hem. Snotterend fluistert ze: “Dank je wel.”

“Gedraag je en doe normaal,” Rick duwt haar van zich af, “niet dat aanhankelijk gefrunnik, daar kan ik helemaal niet tegen.” Hij veegt zijn mes af aan het matras en staat op. “Kom we moeten hier weg, ik moet nog een boodschap doen.”

Rick stapt door de deuropening en kijkt niet meer achterom. In de woonkamer vraagt het paniekerige stemmetje van Mira: “Heb jij dit gedaan?”

Rick negeert haar en beent naar buiten.

“Wacht! Wacht op mij!” Gehaast probeert Mira hem bij te houden.

Hoofdstuk 6

Andere verdachten

Met de kraag van zijn jas omhoog, snelt rechercheur Peter Schwarts over de parkeerplaats, langs het spoor, de weg over richting de beschutting van de huizen. Er waait een schrale oostenwind die de gevoelstemperatuur onder het vriespunt brengt. Peter gruwelt bij de gedachte aan de komende winter, hij heeft nu al moeite met opstaan en dat wordt gedurende de donkere dagen alsmear erger. Vandaag moet het nodige loopwerk gedaan worden om een completer dossier met betrekking tot de moord op Pim Geerts aan te leggen.

Hij belt aan bij een recentelijk gerestaureerd pand aan de Koningsweg in Den Bosch. Een zoemertje gaat en de deur klikt van het slot. Peter stapt naar binnen en komt in een warme muffige hal, met een koperkleurige staande kapstok waar twee jassen aanhangen. Hij houdt zijn jas aan en loopt door. De gang komt uit in een kamertje met twee plastic bankjes en een witte balie. Een jonge receptioniste met rode krullen en een heleboel sproeten staart hem vragend met haar grote groene ogen aan. Haar kinderlijk hoge stem begroet hem: "Goedemorgen, waarmee kan ik u helpen?"

Peter knoopt zijn jas open. "Mijn naam is Peter Schwarts, nationale recherche, en ik zou graag Richard te Loo spreken."

"Eh, ..." De receptioniste schrikt even en herstelt zich dan, "heeft u een paar minuten geduld? Dokter te Loo is bijna klaar met zijn sessie."

"Als het niet te lang duurt." Peter gromt in zichzelf. Hij wil geen tijd verspillen met wachten.

"Hij is echt zo klaar hoor."

Peter ziet hoe haar vrolijke rode krullen langs haar gezicht wippen terwijl ze hem probeert op zijn gemak te stellen.

"Lust u misschien een kopje koffie?"

"Nee, dank je." Hij gaat op een bankje zitten.

In de wachtruimte hangt een grote stationsklok, uit verveling volgt Peter met zijn ogen de secondewijzer en telt mee.

Eenentwintig, tweeëntwintig ... Als hij net voorbij de honderd is gaat

de deur naast de balie open. Een ouder stel loopt door de wachtruimte naar de gang. Even later volgt een gesoigneerde heer, in driedelig grijs pak, met een opvallende rode stropdas. Hij negeert Peter en stapt op de balie af. "Sasha, kan jij ..."

Peter staat op en onderbreekt hem: "Hallo, bent u Richard te Loo."

"Inderdaad," de man kijkt hem onaangenaam verrast aan en steekt aarzelend zijn hand uit, "en u bent?"

Peter bestudeert het gezicht van de dokter. Hij straalt een soort professionele arrogantie uit die hij vaker heeft gezien bij psychiaters. Peter krijgt het gevoel dat hij op een weegschaal wordt gelegd. De initiële verrassing bij de dokter heeft plaats gemaakt voor een klinische onderzoekende blik. Een denkrimpel vormt zich boven het rechteroog van Richard en Peter krijgt het gevoel dat hij doorgelicht wordt.

Peter schudt het ongemakkelijke gevoel van zich af. "Mijn naam is Peter Schwarts, nationale recherche, en ik zou u graag een paar vragen stellen."

Dokter Richard te Loo fronst licht. "Sasha, kan je zorgen dat ik niet gestoord wordt?" Vervolgens wijst hij uitnodigend naar zijn kamer. "Komt u verder."

Peter betreedt een rustiek kantoor met grote boekenkasten tot aan het plafond en tuindeuren die uitkomen op een kleine binnenplaats. Tussen de boekenkasten staan een bruin bankstel, een laag tafeltje en een ouderwetse leunstoel op versleten eikenhouten vloerdelen.

"Gaat u zitten rechercheur." Richard te Loo neemt plaats achter zijn bureau met zijn rug naar het raam en wijst naar de leunstoel.

Peter gaat zitten. "Vindt u het erg als ik dit gesprek opneem?"

"Nee, gaat u gang, maar waar gaat het eigenlijk over?"

Peter zet zijn voicerecorder op het bureau. "Wellicht heeft u al gehoord van de moord op Pim Geerts?" Hij checkt de uitdrukking op het gezicht van Richard te Loo, maar die verandert nauwelijks. "Ik zou u graag wat vragen stellen over hem en zijn vrouw."

"Meneer Schwarts, u zou toch beter moeten weten," Richard te Loo fronst, "u zou toch de regels moeten kennen. Ik ben een psychotherapeut, gespecialiseerd in relaties en als zodanig een medische professional. Ik mag de vertrouwensband met mevrouw

Geerts natuurlijk niet schenden, dus waarschijnlijk kan ik u niet helpen.”

Peter had dit al verwacht dus gooit hij het over een andere boeg: “Maar kunt u me dan ook niet vertellen of er sprake was van geweld in de relatie tussen Pim en Karin Geerts?”

“Als dat zo was, zou ik het u inderdaad niet mogen vertellen, maar op dit punt kan ik u vraag wel beantwoorden. Er was geen sprake van fysiek of huiselijk geweld.”

“Kwamen ze altijd met zijn tweeën?”

“Ik heb met beide een apart intakegesprek gehad, daarna zijn ze bijna altijd samen geweest.”

“Bijna altijd?” Peters belangstelling is gewekt.

“Ja, nadat we met de therapie gestopt zijn is mevrouw Geerts nog een paar keer langs geweest voor wat persoonlijke begeleiding. Meneer Geerts heb ik na de gezamenlijke sessies nooit meer gezien.”

“Oh? En hoelang is dat geleden?”

“Tja, eens kijken, uit mijn hoofd ... Ik weet het niet zeker, wacht even ...” Richard drukt een knop op zijn intercom in. “Sasha? Zou jij even op willen zoeken wanneer Mevrouw Geerts hier voor het laatst geweest is?” Richard laat de knop los.

Even later steekt Sasha haar rode krullenbos om de hoek van de deur. “Dokter, vier weken geleden is mevrouw Geerts voor het laatst geweest.”

Waarom heeft ze daarover gelogen? Peter denkt terug aan het gesprek met Karin Geerts. Wat zou ze te verbergen hebben? Of is het gewoon schaamte?

“Hadden die extra sessies te maken met het huwelijk van mevrouw Geerts, of ...”

“U weet dat ik daar geen mededelingen over mag doen, onderzoeker. Inhoudelijk kan ik u op geen enkele manier helpen.”

Peter denkt even na en beseft dat er inderdaad niet veel is wat hij nog kan vragen. Hij staat op en wil zijn voicerecorder pakken als hem toch nog iets te binnen schiet. “Hebt u ooit Miranda van Galen gesproken?”

“Wie zegt u?”

Dokter te Loo schuift ongemakkelijk op en neer over zijn stoel. Heel even meent Peter een trilling in Richards stem te horen en hij

herhaalt de vraag: “Miranda van Galen, de maîtresse van Pim Geerts?”

“Nee, die naam is me onbekend.”

“Is die naam nooit in de gesprekken met ...” Richard te Loo schudt zijn hoofd al voordat Peter zijn zin kan afmaken, “Ach, laat ook maar. Ook daar mag u natuurlijk geen mededelingen over doen.”

“Inderdaad, meneer Schwarts.”

“Dan denk ik dat ik op dit moment geen vragen meer heb.” Peter pakt zijn voicerecorder en wil afscheid nemen als zijn oog valt op een foto van de golfbaan waarop Richard te Loo en Eric Biemans staan. “Kijk nou! Leuke foto, waar kent u Eric Biemans van?”

“Oh, gewoon van de golfbaan, maar dat is al lang geleden, voor Erics ongeluk. Hij was het trouwens die mij aanbevolen heeft bij de familie Geerts. Tegenwoordig zie ik hem weinig, maar we hebben een tijd lang intensief geschaakt, nadat ... u weet wel.”

Richard komt achter zijn bureau vandaan en Peter schudt zijn hand.

“Bedankt voor de informatie en tot ziens, meneer te Loo. Het kan zijn dat ik in een later stadium nog vragen heb.”

“Geen probleem, u weet waar ik ben.” Richard te Loo begeleidt Peter naar de deur.

Peter verlaat het gebouw en haast zich terug naar zijn auto. Hij moet nog iemand interviewen en wil ook nog een keer langs de plaats delict.

Een kwartier later stapt hij uit bij een rij flats in de wijk Den Bosch Zuid. Hij had vanmorgen, voordat hij naar Richard te Loo ging, al gebeld om zeker te zijn dat Miranda van Galen thuis zou zijn.

Peter belt aan en even later vraagt een hese stem: “Ja?”

“Peter Schwarts, nationale recherche.”

“Komt u binnen.” Een zoemertje klinkt en de deur gaat open. Peter loopt door de hal naar de lift en gaat naar de bovenste verdieping. Als hij uitstapt komt hij in een ruime witte hal waar de deur tegenover de lift wordt opengehouden door een lange blondine met haar haar in een knotje, een donkerblauw strak mantelpakje en pumps met hoge hakken. Ze heeft nauwelijks make-up op en heel vaag ruikt Peter een zweem van kruiden en bloemen.

Miranda van Galen is een aantrekkelijke vrouw, met de geraffineerde uitstraling van een schooljuf uit een pornofilm die probeert de pubers in haar klas op te winden. Ze heeft iets stouts, iets ondefinieerbaars maar onmiskenbaar seksueels in al haar bewegingen. Het lijkt of elke beweging, hoe minuscuul ook, geoefend is.

Ze strekt haar hand uit: “Komt u binnen, meneer Schwartzs, sorry voor mijn stem. Ik heb ergens een koudje opgelopen.”

“Hallo, mevrouw van Galen.” Peter schudt haar hand die verrassend genoeg als een bankschroef zijn hand omklemt.

Peter loopt een moderne grote kamer in met abstracte kunst aan de muren en een luxe hoogpolig tapijt onder zijn voeten. Bewonderend kijkt hij om zich heen en vraagt zich af waar Miranda van Galen dit penthouse van kan betalen. Ze wijst naar een zwart leren bankstel en gaat zelf tegenover hem zitten in een stoel aan een ebbenhouten salontafel. Ze kruist zedig haar benen, maar de beweging duurt net een fractie van een seconde te lang. Heel even ziet Peter een glimp van haar dijbeen en een streepje wit ondergoed.

“Mevrouw van Galen, is het goed dat ik dit gesprek opneem?” Peter probeert zich niet af te laten leiden en zet zijn voicerecorder op tafel. Miranda knikt toestemmend en Peter drukt op opnemen.

“U weet dat Pim Geerts vermoord is en daarom wil ik u een paar vragen stellen. U was de p.a. van Pim Geerts. Hoelang was u dat en wanneer bent u daarmee gestopt?”

“Ik ben iets langer dan twee jaar zijn p.a. geweest, totdat Karin Geerts achter onze relatie kwam.”

“Hoelang hebt u een relatie gehad met Pim Geerts?”

“Oh, ook ongeveer twee jaar.”

“Dus u hebt vrijwel meteen, nadat u bij Pim Geerts ...”

“Meneer Schwartzs,” Miranda onderbreekt hem glimlachend, “ik zal er geen doekjes om winden. Wat voor een soort personal assistant dacht u dat ik van hem was?”

Het kwartje valt: “Ohhh, dus u was ...”

“Ja, meneer Schwartzs,” Miranda grinnikt onbeschaamd, “voor de buitenwereld was ik zijn manusje van alles, maar u moet me meer zien als een discrete courtesane. Ik ben de vrouw die dingen doet voor een man, zodat hij zijn vrouw daar niet mee hoeft te belasten.